

Cơn Mưa Đầu Đời

Hôm nay Brisbane bỗng dưng đổ mưa. Những giọt mưa thay nhau trút xuống làm trái tim cô bé đau nhói. Nó tưởng những vết thương lòng nó đã lành hẳn nhờ liều thuốc thời gian. Nhưng sao đến hôm nay đã 3 năm qua, nó vẫn cảm thấy nhức nhối trong tim mỗi khi có cơn mưa bất chợt đổ xuống. Nó và anh quen nhau rất tình cờ. Nó nhớ lúc đó trời gay gắt nắng bỗng dưng ào một cái, mưa như trút nước. Nó ghé vào núp ở mái hiên của một ngôi nhà bên đường. Đập vào mắt nó là giàn hoa Tigon trước cổng nhà, giản hoa mà nó rất thích. Mải mê ngắm nó không biết có người đang nhìn mình. Chỉ đến khi nghe tiếng cổng mở lách cách nó mới giật mình, khép nép đứng sang một bên. Một người con trai lớn hơn nó cỡ vài tuổi tiến về phía nó và ngỏ ý cho nó mượn áo mưa. Anh ta cất tiếng:

-Trời thế này thì đừng có mong nó tạnh mưa, cô bé ơi! Anh cho bé mượn áo mưa đó. Dừng xong mang trả lại cho anh! Đứng đây người ta bảo là ăn trộm đó.

Nói xong anh quay phắt vào nhà. Nó khó chịu kinh khủng và rửa thầm:

- Người đầu kỳ cục, không thèm hỏi người ta có đồng ý hay không, đã vọt thẳng rồi. Nhưng không sao đi áo mưa 'chùa' cũng sướng.

Và thế là nó và anh quen nhau, quen nhau rất tình cờ vào một ngày mưa như thế đó. Anh bảo với nó:

- Tụi mình quen nhau giống như trong tiểu thuyết.

Lúc trước nếu nó đọc đến đoạn nào có cảnh quen nhau thế này, nó sẽ tuyên bố với bạn nó là:

Đúng là tiểu thuyết. Tao chẳng bao giờ tin.

Thế mà nay nó đang rất vui, rất hạnh phúc vì cuộc gặp gỡ với anh. Lúc nào nó cũng nghĩ đến anh.

Anh cũng vậy luôn sẵn sàng lo lắng cho nó từng tí. Bạn bè nó nói với nhau: Ờ Đúng là trời sanh một cặp trai tài gái sắc. Ờ Anh và nó đi đâu cũng có nhau như hình với bóng. Nó không bao giờ quên những lời thề của anh khi hai đứa cùng nhau ngắm hoàng hôn ở bãi biển. Lúc ấy nó tự nhủ nó là người hạnh phúc nhất trên đời

Giờ đây nó đối diện với chính mình:

Ờ Hạnh phúc ư không phải! Cuộc đời là sự giả dối. Giả dối đến đáng nguyên rủa Ờ.

Anh đã chia tay nó vào một ngày mưa. Nó không nói gì. Bởi tất cả đang sụp đổ trong nó. Nó cố gắng nén dòng nước mắt đang muốn trào ra, cố gắng xem như không có gì xảy ra khi đối diện với anh. Để rồi đêm về một mình nó với căn phòng cô đơn tuôn trào nước mắt. Nó khóc như chưa bao giờ được khóc. Bởi lẽ nó chưa bao giờ nếm mùi thất bại Đây là lần đầu tiên nó thất bại, thất bại trong tình yêu. Nó đâu có lỗi gì? Nó vẫn chẳng hiểu tại sao anh và nó phải chia tay. Có ai đó bàn tán Ờ Anh đã có người yêu mới nên mới xù nhỏ đó Ờ. không phải! Nó tự gào thét với chính mình. Anh không phải là người như thế. Anh đã hứa hẹn với nó biết bao nhiêu điều. Không lẽ anh lại mau chóng quên như vậy Sự thật vẫn là sự thật. Nó chứng kiến anh và người đó sánh vai trên đường. Từ giây phút đó nó bắt đầu hiểu ra: không có gì là vĩnh cửu, mọi cái đều luôn biến đổi, biến đổi mới sinh tồn. Anh là con người, là sinh vật, anh phải tuân theo quy luật đó. Chỉ có nó là chống lại, để giờ này nó bị trừng phạt, chết cả tâm hồn. Nhiều lúc như có ai đó xui khiến nó đạp xe ngang qua nhà anh, để bao kỷ niệm lại tràn về. Giàn hoa Tigon trước mặt nó ngày nào thật quyến rũ trong mắt nó, sao giờ lại toàn màu đỏ tươi. Không còn màu hồng hạnh phúc mà như màu máu rỉ ra từ trái tim nó.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Thấy mưa nó lại nhớ anh. Sao mối tình đầu của nó có duyên với mưa thế này Để rồi nó cũng ảm đạm như chính kết cuộc của nó. Quen anh trong mưa, hẹn hò anh trong mưa. Lãng mạng quá phải không? Không! Nó hận anh nó thù anh và...và nó bật khóc. Khóc vì anh phụ bạc nó. Nhưng sao nó vẫn không phủ nhận một điều : Em VẪN CÒN YÊU ANH! Ờ

Đâu đây có tiếng nhạc vang lên: ‘Ta như chim non khờ tiếc nuôi đến bao giờ- một cuộc tình không còn...’